

Despre Gen. Ștefan Gușă

Colonel (r.) Radu Nicolae

L-am cunoscut pe Ștefan Gușă în noiembrie 1957, când am fost înscriși ca elevi în anul I la Școala Militară de Ofițeri Activi Tancuri și Auto Pitești.

Eram printre cei mai tineri din școală, ambii abia împlinisem vârsta de 17 ani.

Fiind încadrați în același pluton, am reușit să ne împrietenim foarte repede, aceasta și datorită firii deschise a elevului (atunci) Gușă Ștefan, care era “strigat” pe numele mic Fane și, de multe ori, datorită tenului mai închis “Țigane”.

Reflectând asupra impresiilor despre Ștefan Gușă, pot să afirm că s-a dovedit un ambițios în adevăratul sens al cuvântului, a reușit în foarte scurt timp să se afirme printre cei mai buni din școală, a care a absolvit-o, după cum bine se cunoaște, ca șef de promoție.

Dorința de a fi cel mai bun s-a confirmat permanent în activitatea absolventului Gușă, fiind singurul ofițer din promoția noastră de tanchiști care a fost avansat în gradul de general și numit într-o funcție de foarte mare răspundere, cea de șef al Marelui Stat Major al Armatei Române.

Înca din anii de școală a demonstrat o mare capacitate de acumulare a cunoștințelor militare și de cultură generală, de analiză și sinteză, talent în lucrul de stat major și, poate, cel mai important, dorința de a conduce. Ca urmare a acestor calități, încă din anii de școală a îndeplinit funcții de comandă la subunitățile din anii inferiori, inclusiv pe cea mai înaltă, încheietorul școlii.

După absolvirea școlii militare, am reușit să ne mai întâlnim numai de 2 ori. Prima întâlnire a avut loc în anul 1984, când diferența de grad era de la general la locotenent colonel, dar țin să menționez că Ștefan Gușă s-a dovedit a fi același prieten adevărat, care își respecta foștii colegi de școală militară, indiferent de funcție, grad sau locul de muncă.

Cea de-a doua întâlnire a avut loc în octombrie 1990, când, după 30 de ani de la absolvirea școlii militare, am reușit să ne întâlnim cei care mai eram în viață.

Alte păreri despre generalul Gușă Ștefan:

- bun organizator al activităților, exigent și drept, corect în orice împrejurare;
- știa să-și apropie subordonații, să canalizeze activitatea acestora spre obținerea de rezultate superioare;
- a fost mereu preocupat de îmbogățirea cunoștințelor militare, de specialitate și în alte domenii;
- din discuțiile cu alți colegi am aflat că în permanență a ajutat pe cei care au avut nevoie, a fost exigent (nu dur), a apreciat munca făcută bine, a dat dovadă de corectitudine. Totodată s-a dovedit un bun familist, preocupat permanent de creșterea și educarea celor două fiice ale sale.

Despre rolul generalului Gușă în evenimentele din decembrie 1989 (păreri proprii) este greu de făcut o apreciere care să fie comună mai multora.

În orice caz, deși avea funcția cea mai mare dintre militarii trimiși la Timișoara (cu excepția generalului Coman) pentru a “înăbuși rebeliunea”, despre generalul Gușă s-a vorbit mai puțin în primele zile grele de acolo. Mai mult s-a discutat despre el ca cel care a mers în marile uzine timișorene, în rândul maselor revoltate, unde a reușit să calmeze în mare măsură spiritele.

După dispariția ministrului Apărării Naționale, în ziua de 22 decembrie, generalul Gușă ca prim loțiitor trebuia să conducă armata, dar...Cei care au acaparat revoluția l-au îndepărtat de problemele principale, mai ales după ce generalul a afirmat că „ne descurcăm singuri și nu avem nevoie de ajutor militar din exterior”.

În orice caz, apreciez că datorită acestei atitudini ferme a generalului nu s-a intervenit din afară cu trupe. Oare această atitudine să fie cauza decesului celui în cauză?

Este de la sine înțeles că imediat după 22 decembrie, când “revoluția?” a învins, generalul Gușă a fost îndepărtat de problemele principale, fiind “plimbat” prin mai multe garnizoane, unde ca militar profesionist și-a îndeplinit îndatoririle ce-i reveneau.

A murit ca un erou și așa va rămâne în inimile multor oameni care l-au cunoscut sau nu.